

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

C. 28.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

in ipso crucis ligno non tantum in corpore, sed etiam in anima formidabilem illam abyssum sentiret, derelictum & alienatum se à Deo esse, idque adeo quasi in eius perniciem Deus conspiciat. Hæc terribilissima verborum monstra, non solum diuersa, sed planè contraria illis sunt quæ Esaiam Prophetam significare Calvinus voluit, si tamè Petro & Paulo plusquam Caluino credimus. Sed si ita singula examinemus, nullus refutandi finis erit. Reliqua vide in parte quadragesimali Promtuarij nostri Catholici, in feria quarta hebdomadæ sanctæ.

IN MATTHÆI CAP. XXVIII.

19. Euntes ergo docete omnes gentes: docentes eos seruare omnia quaecunque mandauimus vobis.

VV M hæc Christi verba Ecclesiæ magisterium & amplissimam docendi potestatem, cui propterea docenti ceteri obedire debeant (vt quid enim docetur quod nemo audire, cui nemo obedire tenetur?) perspicue doceant; spiritus & rebellis Calvinus, pro eo quod Matris Ecclesiæ autoritatem non secus necessariam quam legitimam obseruare & lectori commendare debuerat, insurgit ipse contra Ecclesiam, & petulcis calcibus eam verberans, acerbam in illam criminationem instituit. Hinc (inquit) discamus Apostolatium *Ecclesia* non esse inanem honoris titulum, sed operosum munus, ideoque *Catholica* nihil magis esse absurdum vel minus tolerabile quam vt sibi lar- *falsa crimi-* nati homines usurpent hunc honorem, qui otiosè regnantes do- *natio.* cendi munus à se reijciunt. A Papa Romano eiusque cohorte superbè successio hæc iactatur, quasi communem cum Petro & eius collegis personam sustineant. Interim doctrina nihilo maior illis cura est quam Lupercis vel Bacchi & Cereris sacerdotibus. Verum qua fronte, obsecro, in eorum locum se subrogant, quos audiunt creatos fuisse Euangelij pracones? Sed quamuis eos non pudeat impudentiam suam prodere, tamen apud omnes sani iudicij lectores hoc vno verbo valide prosternitur futilis eorum hierarchia, quod nullus Apostolorum successor esse potest, nisi qui suam in Euangelij predicatione operam Christo impendit: Denique quisquis doctoris partes non implet, perperam nomen Apostoli mentitur. Imo hoc noui testamenti sacerdotium est, spirituali verbi gladio homines in sacrificium Deo mactare. Vnde sequitur, degeneres esse & commentitios omnes sacrificios, qui non sunt ad

docendi officium intenti. Huic Calvini declamationi alia respondetur, sed magis sobria ac solida.

Contra Mi-
nistros Cal-
vinianos.

Heb. 5.
1. Tim. 1.
Act. 13.

Matth. 26.

Ioan. 20.

Lib. 4.
cap. 31.

Docendi munus Apostolis & eorum successoribus à Christo commissum est cum plena potestate docendi *servare omnia quaecumque mandavit illis* Christus. Hinc discimus Apostolorum, Doctorum & Pastorum in Ecclesia munus non esse inanem honoris titulum, sed autoritate plenum, & eximia potestate præditum: id obque nihil magis esse absurdum vel minus tolerabile, quam ut sibi larvati homines usurpent hunc honorem, qui non vocati à Deo sicut Aaron, nec per impositionem manuum presbyterij ad hoc munus segregari, cucurrerunt, & nemo mittebat eos. A Calvino eiusque cohorte superbè & impie hoc docendi in Ecclesia munus arrogatur, quasi communem cum Petro & eius collegis personam sustineant. Interim sane doctrina nihilo maior illis cura est, quam Mahometanis aut Iudæis, aut quibusvis veteribus hæreticis, dum divinas Scripturas aut nefariè depraavant, aut pestilenter corrumpunt, aut sacrilegè mutilant & deturpant. Verùm qua fronte, obsecro, in eorum locum se subrogant, quos audiunt fuisse Evangelij præcones, aut ab ipso Christo designatos, aut per impositionem manuum presbyterij postea legitimè ordinatos? quos audiunt accepisse à Christo potestatem faciendi quod ipse fecit in vltima cœna, offerendi corpus & sanguinem eius in mortis ipsius perpetuam commemorationem? quos audiunt accepisse à Christo potestatem sic soluendi & ligandi peccata in terris, ut eadem solvantur aut ligentur in calis? Sed quamvis eos non pudeat impudentiam suam prodere, & maximè hoc loco Calvini, tamen apud omnes sani iudicij lectores hoc vno verbo vtilidè prostermitur futile eorum ministerium, quod nullus Apostolorum successor esse potest, nullus in Ecclesia Dei verbi ministerio fungi debet, nisi qui suam in Evangelij predicatione legitimam vocationem & hæc pariter ostendit; nisi qui ut id faciat quod Christus in Cœna fecit, sacerdotalem ordinem suscepit; nisi qui potestatem remittendi & ligandi peccata similiter initiatus adeptus est. Denique quisquis has omnes partes non implet, perperam vel Apostoli vel Pastoris vel Ministri nomen mentitur. Imò hoc novi Testamenti sacerdotium est, ubi novi Testamenti novam oblationem Christus docuit (ait antiquissimus Irenæus) quam Ecclesia ab Apostolis accipiens per uniuersum mundum offert Deo: hoc novi Testamenti sacerdotium est, quod quum veteribus sacerdotibus concessum esset corporis lepram non purgare, sed purgatam probare, nostris sacerdoti

dotibus datum est, non corporis lepram, verum anima sordes, non dico purgatas probare, sed purgare prorsus: quæ verba Chryso- Lib. 3. do-
stomi sunt. Vnde sequitur, non degeneres modo & commentisacerdotio.
stios, sed impios præterea ac profanos omnes esse sectæ Calu-
nicæ Ministros, qui nec ad docendi officium legitimè un-
quam vocati & ordinati fuere, nec ea quæ docendi officio
coniuncta & propriè sacerdotalia sunt, ad præconis Euange-
lici munus quicquam pertinere censent. Hæc nostra est Cal-
uinianæ declamationi respondens, & eisdem vestigiis insistens,
ac demum in Scripturis & Patribus fundata declamatio. Quod
autem de neglecto passim docendi officio garrat Calvinus,
nec ille totum orbem terrarum, per quem Ecclesia Catholi-
ca & Romana diffunditur, percurrit, ut tantæ negligentia te-
stis esse possit, nec si omnia oculis perlustrasset, tam mendaci
heretico, & accusanti matrem spurio vlla fides adhibenda es-
set. Res autem ipsa & populorum credentium fides, quæ absque
doctoribus docentibus nulla esse potuit, (fides enim ex auditu)
luculenti & improbi mendacij Calvinum conuincit.

20. *Baptizantes eos in nomine Patris & Filij
& Spiritus Sancti.*

DIVINVM hoc & omnibus credentibus necessarium
Sacramentum à Christo Redemptore his verbis
institutum suo profano glossemate deprauat insi-
gniter hoc loco Calvinus; & diuinæ Scripturæ aper-
ta doctrina penitus neglecta, sua lectori commenta & figmē-
ta propria obrudit. *Baptizari* (inquit) *iubet Christus, qui no-*
men Euangelio dederint, seque professi fuerint discipulos: par-
tim ut illis baptismus vitæ æternæ sit tessera coram Deo, partim
apud homines externum fidei signum. Scimus enim Deum nobis
testari adoptionis suæ gratiam hoc signo: quia nos inserit in cor-
pore filij sui, ut nos in grege suo censeat. Ideo & spirituale nostrum
lauacrum, quo nos sibi reconciliat, & noua iustitia, illic repre-
sentantur. Sed quemadmodum gratiam suam Deus hoc sigillo
nobis confirmat, ita quicumque se ad baptismum offerunt, vicis-
sim quasi data syngrapha obstringunt suam fidem. Tota hæc Cal-
uini oratio nihil quàm prophana vocum nouitas est, quæ nec
diuina Scriptura tradit, nec Ecclesia maiorum docuit. Vult
baptismum esse tesseram vitæ æternæ. Hanc tesseram nulla
Scriptura nominat. Vult adoptionis gratiam hoc signo Deum te-
stari. Hæc testificatio in Scripturis non legitur. Vult spirituale

Commenta
Caluinianæ
na circa
Baptismum.

nostrum lauacrum & nouam iustitiam in baptismo representari. Hanc representationē nusquam Scriptura loquitur. Vult denique Deum hoc sigillo suam gratiam nobis confirmare. Hoc sigillum gratiæ in Scripturis non apparet. Omnia hæc cerebri Cai uiniani & scholæ Geneuensis placita ac figmenta propria sunt. Nos verò diuinis Scripturis inhærentes didicimus, dicimus, & credimus, baptizari omnes qui nomen Euangelio derunt, vt remissionem peccatorum consequantur. Sic Petrus in primo credentium baptismo. *Baptizetur unusquisque verum in remissionem peccatorum.* Sic Ananias Paulo *Exurge, baptizare, & ablue peccata tua, inuocato nomine Iesu.* Rursum didicimus in diuinis Scripturis, & credimus, baptismum non signum aut tesseram aut testificationē aut sigillum gratiæ vel adoptionis nostræ esse, sed verā causam, mediū, & instrumentum. *Mundauit Ecclesiam suā lauacro aqua in verbo vita.* Est propositio causalis, siue quæ mūdationis causam & instrumentum designat, sicut qui diceret, *Mundauit corpus suum lauacro aquæ in Iordane.* Rursum, *Saluos nos fecit per lauacrū regenerationis & renouationis Spiritus S.* id est, per baptismum regenerantē & renouantē. iuxta perpetuam phrasim Hebraicam. *Virga directionis* id est, dirigēs; *gladius occisionis, & dies occisionis*, id est, gladius occidens, & dies occidens, *dies ultionis*, id est, vlciscens, & innumera alia. Dicit ergo Apostolus nos saluos fieri per baptismū regenerantem. Ipse ergo regenerat, sed vt causa media & instrumentalis per quā regeneramur. Dicente alibi apostolo, *Arbitramur hominem iustificari per fidem*, rapiunt hoc libentissimè hæretici, vt fidē veram esse iustificationis nostræ causam, mediū, & instrumentū doceant. Cur igitur eidem apostolo dicenti, *Saluos fecit per baptismum*, similiter nō credunt baptismū salutis nostræ causam quandā, medium, & instrumentum esse? Rursum ait Petrus: *Similis forma baptismus saluos nos fecit.* Cur hīc effectū baptismi non agnoscunt, & salutis causam certo modo effectricem baptismum esse non auertunt; sicut quum aliæ Scripturæ dicunt, *fides iustificat*, effectum fidei obuiis vlnis amplectuntur, & iustificationis causam certo modo effectricem fidem esse, auidissimis animis auscultant? An vt sanam doctrinam admittent, fidem iustificationis nostræ non nisi tesseram, signum, representationem, sigillum esse? An huiusmodi doctrinam vt diuinis Scripturis contrariam non toto pectore execrabuntur? Cur igitur in diuinis Scripturis de baptismo nō secus loquentibus, eadem sinceritate & prōprietudine nō acquiescunt?

Cur

Baptismi
verus vsus,
& efficacia
vera.
Act. 2.
Act. 12.

Ephes. 5.

Tit. 2.

Ezech. 21.

Rom. 3.

1. Pet. 3.

Cur relicta propria, aperta, & sæpius repetita diuinæ Scripturæ doctrina, propria sua figmenta orbi obrudunt? Placum est, Caluini eiusque cohortem non Scripturas ipsas venerari, attendere, aut humiliter auscultare, sed sui tantum cerebri figmentæ, suæ scholæ placita, veluti idola quædam ab ipsis fabricata venerari, complecti, & colere. Porro sigillum hoc totum & tessera Caluiniana quàm ridiculū & absurdum figmentū sit, in epist. ad Ro. alia data occasione demonstrauimus.

Sed non est hæc sola hoc loco Caluini dementia. Aliquid habet quod in Catholica Ecclesia hęc etiam arrodat. Id quale sit, paucis quoque expendemus. Porro (inquit) *quum Apostolis disertè vnà cum prædicatione Euangelij madata sint ista partes, sequitur non alios baptismi legitimos esse ministros, nisi qui ydem simul doctrinam ministrant. Quòd ergo priuatis hominibus, imò fæminis permissa fuit baptizandi licentia, quia Christi institutioni minimè consentaneū est, nihil aliud fuit quàm mera profanatio. Adde quum doctrina prior datur locus, doctrina virtute fieri ut signa nouam naturam induant, sicuti externa carnis lotio spirituale regenerationis pignus esse incipit præunte Euangelij doctrina. Atque hæc est genuina consecratio, in cuius locum magicos exorcismos Papatus nobis inuexit. Ideoq; apud Marcum dicitur, Qui crediderit & baptizatus fuerit, quibus verbis non modò à spe salutis excludit Christus hypocritas, qui fide vacui externo tantum signo inflati sunt, sed sacro vinculo doctrina baptismum copulat, ut hoc nihil aliud sit quàm illius accessio. Hæc ille. Totius Ecclesiæ consuetudinem, quapropter huius sacramenti summam in paruulis necessitatem, fœminæ & obstetrices periclitante de vita paruulo baptizare permittuntur, homo carpenti auidus carpit, & veluti meram sacramenti profanationem damnat. Cur id verò? Quia (inquit) Christi institutioni minimè consentaneū hoc est. At quare institutioni Christi hoc repugnat? An Apostolis dictum est, ut illi soli aut eorum successores baptizarent? Planè, ait Caluinus. *Quum enim Apostolis vnà cum prædicatione Euangelij madata sint hæ partes baptizandi, sequitur non alios esse legitimos baptismi ministros, nisi qui ydem simul doctrinam ministrant.* At hæc consequentia quàm multis modis infirma sit, etiã quouis Caluinista iudice, statim apparebit. Primùm enim ipsius Caluini doctrina est, ut paruulorum baptismum contra Anabaptistas tueatur, hoc Christi mandatū, *Docete baptizantes, ad solos adultos baptizandos pertinere, non ad paruulos.* Sic enim alibi scribit: *Apostolos mittit Christus ad Euangelium**

In cap. 4.
vers. 11.

Baptismus
lascorū in
casu neces-
sitate de-
fenditur.

uniuer

Instit. lib.
4. cap. 16.
num. 28.

Calvinus
ex seipso
refutatur.

*uniuersis orbis nationibus promulgandum, ut undique in regna
suum perditos homines doctrina salutis colligant. Quos autem
illos aut quales? Certum, nullam nisi de ijs qui doctrina reci-
pienda pares sint, esse mentionem. Postea adiungit, tales, ubi in-
stituti fuerint, esse baptizandos. An de infantibus toto illo ser-
mone una est syllaba? Hæc ibi ille. Si ergo de infantibus ba-
ptizandis Christus hîc non loquitur, qui doctrinæ Euangelicæ
recipiendæ pares non sunt; quomodo ex Euangelicæ hu-
ius prædicationis necessitate probat Calvinus, eos solos esse
baptismi legitimos ministros, qui pariter cum baptismo do-
ctrinam ministrant? Ecce paruulis baptizandis nõ est neces-
saria, imò superuacanea prorsus est Euangelicæ doctrinæ præ-
dicatio. Non ergo illa cogit eum qui paruulum baptizat, ver-
bi ministrum esse. Non, inquam, verbi minister hîc necessitudo
postulatur, ubi verbi ministerio opus non est. Quòd paruuli
ab aliis quàm verbi ministris urgente necessitate baptizantur,
contra Christi institutionem de Euangelica doctrina baptis-
mo adiungenda nihil facit, quia in paruulorum baptismo hæc
doctrina Euangelica non requiritur. Ibi est necessarius verbi
minister legitimus, ubi verbi ministerium necessariò adhi-
bendum. In paruulis baptizandis verbi ministeriũ necessa-
rium non est. Nec ergo verbi minister. Deoique de paruulis
hic nulla fit mentio aut syllaba, ait Calvinus. Ergo hæc institu-
tionis forma, Docete baptizantes, ad paruulos non pertinet.
Si ad paruulos hæc forma non pertinet, quare in fœminis ex
necessitate paruulos baptizantibus hæc forma desideratur?
quare contra illas profertur? Prorsus haud secus paruulorum
baptismum hæc Caluini cauillatio in vniuersum aboleret, ve-
luti meram profanationem & institutioni Christi repugnanti-
am (quod Anabaptistæ volunt) quam paruulorum in casu
necessitatis à fœminis administratum baptismum ex ea abo-
lere Calvinus conatur. Deinde si propter hæc Christi verba,
Docete omnes gentes, baptizantes eos, &c. & propter alia Chri-
sti verba, Qui crediderit & baptizatus fuerit, &c. sacro doctri-
næ vinculo baptismus copulatur, idque adeò ut doctrina virtutis
signa nouam naturam induant, ipseque baptismus pignus re-
generationis nostræ esse incipiat præeunte Evangelio (quæ om-
nia hîc Calvinus dicit) quomodo in vniuersum baptizantur
paruuli, quorum hîc nulla fit mentio, de quibus Christus hîc
non loquitur, sed de solis adultis, qui recipiendæ doctrinæ
pares sunt, ut idem Calvinus affirmat? In illorum baptismo
hoc doctrinæ vinculum locum non habet, quia ei recipiendæ
pares*

Paruulorũ
baptismus
iuxta Cal-
uinum abo-
lendus.

pares non sunt. In illorum bapifmo signa nullam nouam naturam induunt, quia doctrinæ virtus illic non adhibetur. Denique in illorū bapifmo nullum erit regenerationis pignus, quia nisi præeunte Euangelio (quod hic omittitur) tale pignus esse non incipit. Ita rursus non aduertit cæcus hæreticus quod aduersus Ecclesiasticam consuetudinem dum oblat, Anabaptistarum causam fortiter agit.

Occurrit quidem hoc loco huic malo Calvinus, sed ita miserè ac stolidè, vt Anabaptistæ ferociam magis accendat. Summa responsionis hæc est; *In paruulis baptizandu non separari bapifmum à fide vel doctrina, quia licet pueri infantes nondum per atatem fide percipiant Dei gratiam, Deus tamen eorum parentes compellās ipsos etiam complectitur, dicente Deo ad Abraham. Ego ero Deus tuus, & semini tuo post te. Nego igitur temerè bapifmum infantibus conferri, ad quem Dominus eos inuitat dum se illis promittit fore in Deū.* Misera, inquam, ac stolidi hæc Caluini defensio est, hoc maximè in loco. Nam vt demus Caluino paruulos ex illa Dei promissione ad Abraham facta pertinere ad fœdus, & esse salutis participes (quod esse absurdissimum mox docebitur) quomodo tamen absque fide & doctrina Euāgelica baptizari possunt, si fides & doctrina à bapifmo separari nō possunt? An quia pertinent ad fœdus Christianorum parentum infantes, idcirco in illis baptizandis institutio Christi violari potest? Aut enim ad huius sacramenti institutionem ipsa doctrina Euangelica pertinet, vt absque illa propter sacrum doctrinæ vinculum bapifmus non subsistat, nec signa nouam naturam induant, nec esse pignus regenerationis bapifmus possit nisi præeunte Euāgelio; aut ad eius institutionem doctrina non pertinet, nec alia quæ adiunxit Calvinus vera sunt. Si illa omnia vera sunt, ergo paruulorum bapifmus in vniuersum (non solūm quem fœminæ in casu necessitatis ministrant) profanus & impius est, qui nec fidem habent, nec doctrinæ recipiendæ pares sunt, ideoque nec sacro illo vinculo gaudere, nec pignus regenerationis suæ præeunte Euangelio habere possunt: in quorum denique bapifmo signa nouam naturam non induunt, sed aqua bapifmi qua abluuntur, tota profana & vulgaris est. Manent, inquam, hæc omnia iuxta Caluini doctrinam absurda in paruulorum quocunque bapifmo, tamen si verum esset illos iam ad Dei fœdus pertinere, quia eorum parentes ad Dei fœdus pertinent.

Nunc autem alia hæc est & singularis Caluini dementia, quod

Gen. 17.

Paruulorū
bapifmus
miserè à
Caluino
defensus.

quod Christianorum parentum filij ad fœdus Dei pertinent,
 & de salute tua certi sunt etiam absque baptismo, propter illa
 Dei verba ad Abraham, *Ego ero Deus tuus, & Deus seminis tui*
post te: quam hoc loco pluribus refutare ad causam præsentem
 non facit. Breviter tamen tam impiæ & profanæ sententiæ
 tam futile fundamentum (quo semper magna confidentia &
 veluti fortissimo principio nititur Calvinus) refutabo. Pri-
 mum verba illa ad Abraham dicta ad solius veteris populi
 fœdus pertinent: quod manifestè probatur ex pacto fœderis
 reciproco, quod ibidè Deus ab Abraham & semine eius exi-
 git. Quum enim dixisset Deus, *Statuam pactum meum inter*
me & te, & inter semen tuum post te in generationibus suis fa-
dere sempiterno, ut sim Deus tuus & seminis tui post te, dixit
 iterum Deus ad Abraham, *Et tu ergo custodies pactum meum, &*
semen tuum post te in generationibus suis. Hoc est pactum meum
quod observabitis inter me, & vos, & semen tuum post te. Cir-
cuncidetur ex vobis omne masculinum. Pactum reciproci est
 circumcisio. Ad solos ergo circumcisos hoc pactum pertinet.
 Confirmatur hoc ex promissione huic fœderi adiuncta. Quæ
 enim dixisset Deus, *Ero Deus tuus, & seminis tui post te;* sub-
 iunxit, *Daboq; tibi & semini tuo terram peregrinationis tue, om-*
nem terram Chanaan in possessionem æternam, erog; Deus eorū.
 Ecce promissio fœderi adiuncta, iuxta quam Deus factus
 erat seminis Abraham, tota temporalis erat, & quæ ad solos Iu-
 dæos pertinebat. Deinde ut demus in hac promissione terre-
 na spirituale significati, & Deum Abraham ac seminis eius
 post eum, salutis æternæ fœdus innuere, cuius signum esset
 circumcisio; an non necessariò sequitur Deum Christiano-
 rum parentum sic Deum illorum esse & seminis ipsorum, ut
 huius promissionis ac fœderis signum nunc sit baptismus, si-
 cut Iudæis erat circumcisio? Id si ita est, non secus erit nunc
 necessarius baptismus quàm tunc erat circumcisio. Et quemad-
 modum de illa dictum est: *Masculus cuius præputij caro cir-*
cuncisa non fuerit, delebitur anima illa de populo suo; sic de ba-
 ptismo necessariò dicendū: *Parvulus, qui baptizatus non*
fuerit, peribit anima illa de populo suo, quomocunq; tande-
illa verba intelligantur. Atqui Calvinus necessitatem bap-
 tismi in parvulis Christianorum parentum propter hanc pro-
 missionem Abraham factam negat; & propter hanc negatam
 necessitatem, baptismum fœminarum in casu necessitatis ex-
 agit. De quo apud Marcum plura dicemus. Interim hoc
 contra Calvinum tenemus, non obstante conficto fœdere iu-

In Marc.
cap. 16.

rer Deum & paruulos non baptizatos, quia Deus parentum illorum est, baptismum tamen non secus nunc necessarium esse quàm fuit Iudæis circumcisio. Rursum non propter illa verba, *Deus tuus ero. & seminis tui post te*, omnes circumcisi vel de carnali semine Abrahæ ad hoc fœdus diuinum pertinebant. *Non qui filij carnis, hi filij Dei; sed qui filij sunt promissionis, estimantur in semine.* Filij autem promissionis sunt soli credentes. *Qui ex fide sunt, benedicentur cum fidei Abraham.* Nec ergo Iudæorum nec Christianorum parentum filiis secundum carnem, Deus fœdere coniungitur, nisi iis qui fidem habent, aut saltem sacramentum fidei, olim circumcisionem, nunc baptismum. Deinde si paruulis Christianorum parentum non est necessarius baptismus, quia pertinent ad fœdus cum parentibus initum, & ab hoc fœdere pendet eorum salus, ergo nec eisdem adultis necessaria erit ipsa fides, vel vlla doctrina Euangelica. Si enim ratio fœderis liberat paruulos à necessitate baptismi, cur non eadem ratio liberet adultos à necessitate fidei? Planè eodem modo dictum est, *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto non intrabit in regnum caelorum*; quo dictum est, *Qui non crediderit, condemnabitur.*

Rom 9.

Gal. 3.

Ioan. 3.

Marc. 16.

Præterea vt ex ipsius verbis Caluinum refutemus, ad illa Christi verba, *Si filij Abrahæ estis, opera Abrahæ facite*, ita scribit Caluinus: *Quum Dominus Abrahæ semini pollicitus esset se fore in Deum, increduli omnes hac promissione abiecta se abdicabant ex genere Abrahæ. Negat igitur Christus reputandos esse filios Abrahæ qui oblatam sibi in verbo benedictionem abijciunt, quia Spiritu renasci oportet qui sunt filij promissionis, & nouas esse creaturas quicunque locum appetunt in regno Dei. Residet enim Dei electio in semine Abrahæ, sed libera, vt heredes vitæ reputentur quos Deus Spiritu suo sanctificat. Hæc ille ibi. Scipsum egregie refutauit. Promissio & electio Dei in semine Abrahæ non est absoluta, vt nasci paruulum ex parente fidei fœderisque particeps, promissionis capacem reddat, sed est in Deo libera, vt heredes vitæ reputentur quos Deus Spiritu suo sanctificat. Eodem modo in paruulis est libera Dei electio, vt hæredes vitæ reputentur quos ille Spiritu suo sanctificauit, quos in aqua & Spiritu regenerauit, quos per laucrum regenerationis & renouationis Spiritus sancti saluos fecit, qui denique in Christo baptizati Christum induerunt. An ab ista conditione omnibus filiis Dei necessaria paruuli excipiuntur? An in illis solis Dei electio libera non est? An conditionem fœderis à Deo præstitutam vllum humanum ingenium*

In cōment. in Ioan. 8.

39.
Caluinus ex seipso refutatur

laxa

De pecca. mer. & remiss. lib. 1. cap. 23. laxare audebit? Sapienter & grauitur Augustinus. Nulla est nostra arbitrio præter baptismum Christi salus æterna promittitur infantibus, quam non promittit Scriptura diuina omnibus humanis præferenda ingenijs. At hoc audet Calvinus se perbo suo confusus ingenio.

Calvinus Apostola contradicit. Sed homo impius & audax, vide quàm ex diametro contra Apostolum disputat. Calvinus ita disputat: Paruuli Christianorum parentum sunt semen Abraham: ergo sunt Christi & ad Christum pertinet sine baptismo. Apostolus contra disputat:

Gal. 3. 29. Si vos Christi, ergo semen Abraham estis secundum promissionem heredes. Vult prius esse Christi, & sic semen Abraham; nõ prius semen Abraham, & ita Christi. Esse autem illos Christi, probat

27. uit eodem loco ex baptismo Christi: *Quicumque baptizati estis, Christum induistis.* Sic ergo Apostolus disputat. In baptismo Christum induistis, Christum induti semen Abraham estis. Ita fœderis cum Deo principiũ ac ianua est in baptismo Christum induere & Christi esse, non ex Christiano parente nasci. Hæc obiter cõtra impiũ Caluini dogma, quo baptismi necessitatẽ tollit, & paruulorũ salutem in maximũ discrimẽ vocat.

Nunc vt ad rem præsentẽ redeamus, si propter hæc Christi verba, *Docete omnes gentes, baptizantes eos,* &c. doctrina Evangelica debet semper esse cum baptismo coniuncta, vicissim quoque baptismus semper debet esse cum doctrina coniunctus, vt videlicet docendum non sit nisi quum baptismus administratur. Imò magis baptismum doctrinæ quàm doctrinam baptismo Christi verba coniungunt, quum non sit dictum

Marc. 1. Doctrina præcedit baptismũ, non cum ea coniungitur.

Baptizate docentes, sed contra, *Docete baptizantes.* Quum Scriptura dicit, *Fuit Ioannes in deserto baptizans,* &c. prædicit baptismum pœnitentiæ, non docet eum in deserto semper baptizasse, aut nunquam in deserto fuisse nisi dum baptizaret, sed docet eum quum illic perpetuò versaretur, aliquando baptizasse. Sic hæc Christi verba, *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos,* &c. nihil aliud nos docent, quàm prius esse docendas gentes, & in fide instruendas; iamque satis instruktas esse baptizandas. Nec docent doctrinam cum baptismo coniungi debere; sed eam in adultis necessariò præcedere, vt viam ac medium ac terminum ac finem reconciliationis primæ cum Deo, siue regenerationis infidelium: nec baptismum alligant doctrinam, vt extra baptizandi casum docere non sit opus. Tanquam diuersa diuersis & suis quæque temporibus facienda à Christo mãdantur. Hunc literæ geminum & apertum sensum nemo nisi factiosus non videt.

Iam verò si non nisi cum doctrina Evangelica adjuncta rectè administratur baptismus, Calvinus ipse in Ecclesia Catholica paruulus baptizatus, quæ doctrinam Evangelicam non adiungit, quomodo baptizatus fuit? Si non rectè, rebaptizari debuit & ad Anabaptistas transire. Si rectè, falsò & ineptè hîc cauillatur de sacro doctrinæ vinculo.

Sed & rursùm, si non nisi à legitimis Ecclesiæ ministris administrari baptismus potest, Calvinus ab Ecclesiæ Romanæ ministro baptizatus, aut Ecclesiã Romanam verã esse Christi Ecclesiam, & ex consequenti ab ea recedens suum nefarium schisma agnoscere, aut iterum se minimè baptizatum fuisse fateri debet. Ita vndique Caluini stolidi & insulsi tergiversatio retunditur. De hoc autem postremo vide quæ latius *Lib. 4. olim à nobis disputata sunt in Opere nostro de Principiis fidei doctrinalibus. Cap. 21.*

21. *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus vsque ad consummationem seculi.*

Luculenta hæc est Christi Redemptoris promissio, fidelis sermo, & omni acceptione dignus. Recessurus ex hoc mundo ad patrem, suisque Apostolis suas partes resignans, *mittens eos in mundum*, sicut ipse à Patre missus fuerat, mandans illis *vt docerent omnes gentes*, vt Euangeliũ omni creaturæ prædicarent, vt baptizarent credentes, vt sua illis tradita mandata aliis traderent, & præfatus omnem sibi in cælo & in terra potestatem datam, ne de tanto illis mandato munere vel illi vel eorũ futuri successores quicquam trepidarēt; quasque deinceps absente magistro cælesti, præsidio quoque cælesti destituti viderentur; ad certam ac firmam fiduciam eorũ animos erigit, dicens: *Ecce, aduertite, & imis hoc cordibus reponite; Ego ipse qui hætenus vos docui semper, vobiscum sum, vobis docentibus, prædicantibus, mea sacramenta administrantibus adsum & adero semper, omnibus diebus*, absque vlllo temporis interuallo, absque vlla eclipsi vel defectu assistentiæ cælestis, *vsque ad consummationem seculi*, non vsque ad centum, ducentos, trecentos annos, vt vera Euangelij mei prædicatio postea extingatur aut obliteretur, sed tot annis ac seculis, quot seculum stabit ipsum.

*Christus
perpetuo
cum Ec-
clesia.
Ioan. 17.*

Frendit ad hæc Christi verba Calvinus, nec temperare sibi potuit, quin animi sui vlcus aperiret; & frustra contra stimulum calcitraret. *Non est (inquit) ferenda cleri Papalis improbitas, dum sacrilege sue tyrannidi hunc colorẽ inducunt. Negant*

*Ecclesia
firmitas
defendi-
tur.*

errare Ecclesiam posse quæ à Christo regitur. Prorsus hoc negant, Christi verbis ac promissione tam luculenta & perspicua freti: nec sacrilega tyrannidi suæ hunc colorem inducunt, sed pro necessaria Christianorum obedientia, hanc certam & firmam causam adducunt, Pastoribus Ecclesiæ docentibus Evangelium obediendum esse, quia cum docentibus Pastoribus Christus ipse adest omnibus diebus, nec eos in doctrina errare sinet. Quæ igitur hæc improbitas est, Christi verba luculentissima, ac promissionem perspicuam pro Sanctæ Ecclesiæ firmitate proferre? Aut quam demum ob causam improbitatis eos arguit Calvinus qui ex his verbis negant Ecclesiam posse errare? An aliquid adferre Calvinus potest, cui improbitatis argui debeant? Videamus quid post tam acerbam criminationem in medium adfert, aut qua demum arte Christi tam clara verba eludere queat. *Quasi verò* (inquit) *Christus non secus ac gregarius quispiam miles alijs ducibus mercenariam operam locarit, ac non potius auctoritatem sibi in solidum retinens, se doctrina sua vindicem fore testatus sit, ut se eius ministri victores totius mundi fore confidant.* In hoc verborum fumo quid succi, quid ponderis aut rationis est? Inani vocum strepitu lectorem ludificat. *Qui enim?* An qui Ecclesiam errare posse negant, quia à Christo regitur, illi Christum pro gregario milite habent, qui suam operam alijs ducibus locarit? Quæ huius inanissimi garrus connexiono, quæ consequentia? An non prorsus contraria sequitur consideratio? Christum videlicet veluti Ducem primarium aut Principem potius & Imperatorem militiæ nostræ, suas vices alijs sub ducibus ac militibus demandasse? Idcirco enim Ecclesia non errat, quia à Christo regitur, quia Duce & Imperatore Christo Ecclesia militat. An igitur huic cavillo vllus hic locus erit? Planè nullas, nisi quòd in re grauissima ludere lectorem voluit. Rursum qui Ecclesiam errare posse negant, quia à Christo regitur, an illi Christum sua auctoritate spoliant, ut ipsam sibi solide non retineant? At quæ maior Christo auctoritas tribui potest, quàm ut dicamus *Ecclesiam uniuersam à Christo regi*, ideoque illam errare non posse?

*Verborum
fumu.*

Sed quid tandem post hæc inanissima cavilla Christo tribuendum censet Calvinus, dicenti, *Eccce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi?* *Se* (inquit) *doctrina sua vindicem fore testatus est, ut se eius ministri victores totius mundi fore confidant.* Quamuis Christus in his verbis se potius doctrinæ suæ custodè quàm vindicem pro-

nun-
stent
dicat
quia
doct
& q
verb
mini
mod
dient
Paul
obedi
dient
glori
verbi
fidei
nisi
ricate
illis
dieb
aliud
Eccle
idem
rend
nega
darg
aliud
pro
lecto
bent
uinu
uinc
verb
nefa
cum
fiam
tori

nuntiet, & adesse Ecclesiae suae, patrocinium, praesidium, assistentiam & auxilium gratiae magis proprie noceat, quam vindicationem violentam aduersus Ecclesiae suae hostes; tamen quia penè in idè vtrumque recidit, & doctrinae vindex etiam doctrinae custos ac conseruator dici potest, transeat illa pars, & quo sensu doctrinae suae vindicem Christus se fore in his verbis iuxta Caluinum testetur, videamus. *Ut se (inquit) eius ministri victores totius mundi fore considant.* Rectè. At quomodo tandem *victores totius mundi erunt*, nisi quia ad obedientiam fidei totum mundum pertrahent? De quo genere Paulus Apostolus: *Accepimus gratiam & Apostolatam ad obediendum fidei, vel, ut Caluinus ac Beza verti voluit, ad obedientiam fidei, in omnibus gentibus, pro nomine eius: id est, ad gloriam nominis Christi.* Hæc autem victoria mundi, quoad verbi Dei ministros, Pastores & Doctores, & hæc obedientia fidei populorum, quo tandem modo perpetua & firma erit, nisi quia nec Pastores docendo, nec populus obediendo à veritate caelestis doctrinae aberrabunt, Christo duce ac magistro illis semper praesente, & Ecclesiam suam regente omnibus diebus vsque ad cõsummationem sæculi? An ergo in effectu aliud dicit Caluinus quàm clerus dicit Catholicus? Videlicet Ecclesiam errare non posse quæ à Christo regitur? Quòd si idem cum Catholico clero dicit, quare improbitatis non ferendæ homo improbus clerum Catholicum arguit? Quare negat ipse posse errare Ecclesiam, & alios hoc negantes redarguit? Quòd si idem Caluinus non dixit, sed nescio quid aliud dicere voluit; profectò tum verborum Christi sensum prorsus deseruit tum in suis verbis nõ nisi fucum & fraudem lectori facere voluit, quæ aliud in cortice, aliud in recessu habent; aliud loquuntur, & aliud sentiunt. Vtrumuis eligat Caluinus, vel improbitatis manifestæ vel fraudis affectatæ conuincitur. Manet interea firmum iuxta luculentissima Christi verba, *Ecclesiam errare non posse*, ideòque grauitè errare ac nefatio scelere se obstringere omnes, Caluinum imprimis cum suis Calvinistis, qui & tot sæculis errasse Christi Ecclesiam contra Christum blasphemant, & ab ea veluti foedis erroribus contaminata impiè recesserunt.

*Antidotorum contra venenâ hereticâ in Euangelium
secundum Matthæum,*

F I N I S.

V 2